

Leo Trotskij: Öppet brev till Indiens arbetare

(25 juli 1939)

Kära vänner!

Oerhörda och fruktansvärda händelser närmar sig med en oemotståndlig styrka. Mänskligheten lever i väntan på ett krig som naturligtvis också kommer att dra in de koloniala länderna i sin malström och bli av vital betydelse för deras framtid. Den brittiska regeringens agenter framställer saken så att kriget skall föras för ”demokratins” principer, vilka måste räddas undan fascismen. Alla klasser och folk måste samlas runt de ”fredliga”, ”demokratiska” regeringarna för att slå tillbaka de fascistiska angriparna. Då kommer ”demokratins” att säkras och en varaktig fred att upprättas.

Detta evangelium vilar på en absolut lögn. Om den brittiska regeringen verkligen var angelägen om demokratins blomstring, då skulle den ha ett gott tillfälle att demonstrera detta: låt regeringen ge en total frihet till Indien. Rätten till nationellt oberoende är en av de elementära demokratiska rättigheterna. Men i verkligheten är regeringen i London¹ redo att förråda alla världens demokratier för att behålla en tiondel av sina kolonier.

Om det indiska folket inte önskar förbli slavar i all evighet måste de avslöja och avvisa dessa falska predikanter som försäkrar att fascismen är folkets *enda* fiende. Hitler och Mussolini är utan tvekan arbetarnas och de förtrycktas bittraste fiender. De är blod-besudlade bödlar, som förtjänar arbetarnas och världens förtrycktas största hat. Men de är framför allt de tyska och italienska folkens fiender, på vars ryggar de sitter. De förtryckta klasserna och folken måste – som Marx, Engels, Lenin och Liebknecht² har lärt oss – alltid söka sin främsta fiende i sitt eget land, bland sina egna omedelbara förtryckare och utsugare. I Indien är denna fiende framför allt den brittiska bourgeoisin. Den brittiska imperialismens störtande skulle innebära ett förfärligt slag mot alla förtryckare, inklusive de fascistiska diktatorerna. I det långa loppet skils imperialisterna åt genom sin form – inte genom sitt innehåll. Den tyska imperialismen som berövats sina kolonier tar på sig fascismens avskyvärda mask och visar fram sina huggtänder. Den glupska brittiska imperialismen äger en oerhörd mängd kolonier, och gömmer sina huggtänder bakom demokratins mask. Men denna demokrati existerar endast för metropolen, för de 45 miljoner själar i detta världscentrum, eller mera korrekt, endast för den härskande bourgeoisin där. Indien har inte endast berövats demokratin utan också den nationella självständighetens mest elementära rättigheter. Den imperialistiska demokratin är därför slavägarnas demokrati som föds genom koloniernas blod. Men Indien söker sin egen demokrati och önskar inte förbli slavägarnas gödselhög.

De som önskar krossa fascism, reaktion och alla former av förtryck måste störta imperialismen. Det finns ingen annan väg. Denna uppgift kan emellertid inte utföras med fredliga metoder, genom förhandlingar och löften. Aldrig förr i historien har slavägarna frivilligt befriat sina slavar. Endast det indiska folkets djärva, bestämda kamp för ekonomisk och nationell frigörelse kan befria Indien.

¹ England styrdes då av Neville Chamberlains regering.

² **Karl Liebknecht**, tysk socialistisk riksdagsman som 1916 arresterades för sin antikrigspropaganda. Befriades i november 1918 genom revolutionen. Grundade tillsammans med **Rosa Luxemburg** Spartakusförbundet och mördades tillsammans med henne av reaktionära officerare i januari 1919.

Den indiska bourgeoisin kan inte leda en revolutionär kamp. Den är nära sammanbunden med och beroende av den brittiska kapitalismen. Den värnar om sin egendom. Den fruktar massorna. Den söker kompromisser med den brittiska imperialismen till vilket pris som helst. Den söver de indiska massorna med hopp om reformer från toppen. Denna bourgeois ledare och profet är Gandhi. En bedräglig ledare och en falsk profet! Gandhi och hans jämlingar har utvecklat en teori om att Indiens ställning ständigt kommer att förbättras, att hennes friheter ständigt kommer att utökas, och att Indien gradvis kommer att bli en dominion [besittning - öa] längs de fredliga reformernas väg. Senare kan Indien till och med erhålla fullt oberoende. Hela detta perspektiv är falskt in i kärnan. De imperialistiska klasserna kunde göra eftergifter för kolonialfolken liksom för sina egna arbetare endast så länge som kapitalismen steg uppåt, så länge som utsugarna tryggt kunde lita på profiternas framtida tillväxt. Numera kan det inte ens vara tal om detta. Världsimperialismen är på nedgång. De imperialistiska nationernas förhållanden blir för varje dag allt svårare samtidigt som motsättningarna mellan dem blir allt djupare.

En monstruös upprustning äter upp en allt större del av nationalinkomsten. Imperialisterna kan inte längre göra allvarliga eftergifter till sina egna arbetande massor eller till kolonierna. Tvärtom tvingas de att tillgripa en alltmer djurisk utsugning. Det är just på detta sätt som kapitalismens dödskamp uttrycks. För att bevara sina kolonier, marknader och koncessioner, för att skydda dem från Tyskland, Italien och Japan är regeringen i London beredd att meja ned miljoner människor. Är det möjligt att man, utan att helt tappa förståndet, kan hysa något hopp om att denna glupska och vilda finansoligarki frivilligt skulle befria Indien?

Det är sant att en s.k. arbetarregering kan ersätta Toryregimen. Men detta kommer inte att ändra någonting. Labourpartiet är – som hela dess förflutna och nuvarande program omvitnar – inte på något sätt annorlunda än Tories när det gäller kolonialfrågor. I verkligheten uttrycker inte Labourpartiet arbetarklassens intressen utan endast den brittiska arbetarbyråkratins och arbetararistokratins intressen. Det är till detta skikt som bourgeoisin kan kasta små munsbitar beroende på det faktum att den själv obarmhärtigt suger ut kolonierna, främst Indien. Den brittiska arbetarbyråkratin – i Labourpartiet likaväl som i fackföreningarna – är direkt intresserad av koloniernas utsugning. Den har inte den minsta önskan att tänka på Indiens frigörelse. Alla dessa gentlemän – Major (Clement) Attlee, Sir Walter Citrine & Co.¹ – är beredda att i vilken sekund som helst brännmärka det indiska folkets revolutionära rörelse som ett ”förräderi”, som hjälp till Hitler och Mussolini och tillgripa militära medel för dess undertryckande.

Den nuvarande Kommunistiska Internationalens politik är på intet vis bättre. Det är riktigt att den Tredje, dvs. Kommunistiska, Internationalen grundades för 20 år sedan som en genuint revolutionär organisation. En av dess främsta uppgifter var de koloniala folkens befrielse. Endast rester återstår emellertid idag av detta program. Den Kommunistiska Internationalens ledare har för länge sedan blivit Moskvabyråkratins redskap, vilken i sin tur har förvandlats till en ny aristokrati som förtrycker de arbetande massorna i Sovjetunionen. I de kommunistiska partiernas led i många länder – inkl. Indien – finns det förvisso många ärliga arbetare, studenter etc. Men de bestämmer inte Kominterns politik. Det avgörande ordet tillhör Kreml, som inte styrs av de förtrycktas intressen, utan av den nya aristokratins i Sovjetunionen.

¹ **Attlee** var en moderat brittisk labourledare som efterträdde Churchill som premiärminister 1945 och ersattes av Churchill efter Labours nederlag i 1951 års val. **Citrine**, brittisk fackföreningsledare, var generalsekreterare i den brittiska fackföreningskongressen under många år efter 1926 och president i Fackföreningsinternationalen 1928-46.

Stalin och hans klick har, för att främja sin allians med de imperialistiska regeringarna, totalt förnekat det revolutionära programmet för koloniernas frigörelse. Detta erkändes öppet vid det stalinistiska partiets senaste kongress i Moskva, i mars i år, av Manuilskij,¹ en av Kominterns ledare, som förklarade: ”Kommunisterna inriktar sig främst på kampen att uppnå självbestämmanderätt för nationaliteter som förslavats av de fascistiska regeringarna. De kräver fri självbestämmanderätt för Österrike ... Sudetregionerna ... Korea, Formosa, Abessinien ...” Och vad sade man om Indien, Indokina, Algeriet och Englands och Frankrikes andra kolonier? Kominterns representant besvarade denna fråga på följande sätt: ”Kommunisterna ... kräver av de imperialistiska regeringarna i de s.k. borgerligt demokratiska staterna en omedelbar (sic!) drastisk (!) förbättring i levnadsstandarden för de arbetande massorna i kolonierna och en garanti för breda demokratiska rättigheter och friheter åt kolonierna.” (*Pravda*, nummer 70, 12 mars 1939.) Med andra ord: vad gäller Englands och Frankrikes kolonier har Komintern helt och hållet gått över till Gandhis och den koloniala bourgeoisins konciliationistiska inställning. Komintern har totalt förnekat en revolutionär kamp för Indiens oberoende. Den ”kräver” (på sina knän) en ”garanti” för ”demokratiska friheter” åt Indien av den brittiska imperialismen. Ordet ”omedelbara drastiska förbättringar i levnadsstandarden för de arbetande massorna i kolonierna” har en särskilt falsk och cynisk ton. Den moderna kapitalismen – som gripits av kallbrand, som befinner sig i nedgång, som är i upplösning – tvingas alltmer att försämra arbetarnas ställning till och med i metropolerna. Hur skulle den då kunna förbättra ställningen för arbetarna i kolonierna, från vilka den tvingas suga ut allt blod för att bibehålla sin egen balans? En förbättring av de arbetande massornas villkor i kolonierna är endast möjlig genom att imperialismen störtas.

Men den Kommunistiska Internationalen har gått ännu längre på denna förrädiska väg. Kommunisterna skall, enligt Manuilskij ”underordna denna rätt (de koloniala folkens) att skilja sig från (imperiet) ... till målet att besegra fascismen”. Med andra ord: i händelse av krig ... måste det indiska folket stödja sina nuvarande slavägare, de brittiska imperialisterna. Det vill säga: de måste offra sitt blod för att bibehålla ”Citys”² kontroll över Indien, inte för att uppnå sin egen frigörelse. Och dessa alltför-billigt-köpta skurkar vågar att citera Marx och Lenin! Självklart är deras lärare och ledare ingen annan än Stalin, ledaren för den nya byråkratiska aristokratin, bolsjevikpartiets slaktare, arbetarnas och böndernas mördare.

Om den indiska bourgeoisin någonsin tvingas att ta ens det minsta steg på kampens väg emot Storbritanniens nyckfulla dominans, kommer proletariatet naturligtvis att stödja ett sådant steg. Men de kommer att stödja det med *sina egna* metoder: massmöten, djärva paroller, strejker, demonstrationer och mer bestämda stridshandlingar, beroende på styrkeförhållandena och omständigheterna. För att kunna göra detta måste proletariatet ha fria händer. Ett totalt oberoende från bourgeoisin är oundgängligt för proletariatet, framför allt för att kunna öva inflytande över bönderna, den överväldigande massan av Indiens befolkning. Bara proletariatet kan utföra ett djärvt, revolutionärt jordbruksprogram, väcka och samla tio miljontals bönder och leda dem i kampen mot de inhemska förtryckarna och den brittiska imperialismen. Alliansen mellan arbetare och fattigbönder är den enda ärliga, pålitliga alliansen som kan tillförsäkra den indiska revolutionen en slutgiltig seger.

Stalinisterna täcker över sin samförståndspolitik med den brittiska, franska och amerikanska imperialismen med formeln ”Folkfront”. Vilket hån mot folket! ”Folkfront” är bara ett nytt namn på denna gamla politik, vars kärnpunkt är klassamarbete, en koalition mellan proletaria-

¹ **D. Z. Manuilskij**, sovjetisk diplomat. Efter det att Bucharin fallit i onåd 1928, övertog han ledarskapet för den Kommunistiska Internationalen i Moskva och blev Stalins officiella talesman där.

²Syftar på finansdistriktet i London. - red anm.

tet och bourgeoisin. I varje sådan koalition kommer ledarskapet ständigt att vara i högerens händer, dvs. i de ägande klassernas händer. Den indiska bourgeoisin önskar, som redan sagts, en fredlig kohandel och inte kamp. En koalition med bourgeoisin leder till att proletariatet avstår från den revolutionära kampen mot imperialismen. Koalitionens politik innebär att mäta ut tiden, att vända kappan efter vinden, att föda falska förhoppningar, att starta ihåliga manövrar och intriger. Som ett resultat av denna politik föds oundvikligen desillusionism bland de arbetande massorna, samtidigt som bönderna vänder ryggen åt proletariatet och faller i apati. Den tyska revolutionen, den österrikiska revolutionen, den kinesiska revolutionen, och den spanska revolutionen har alla krossats som ett resultat av koalitionspolitiken.¹ Samma fara hotar också den indiska revolutionen där stalinisterna under "Folkfrontens" förklädnad för en politik som skall underordna proletariatet under bourgeoisin. Detta innebär i handling ett avvisande av det revolutionära jordbruksprogrammet, en vägran att beväpna arbetarna, ett avvisande av kampen för makt, en förnekelse av revolutionen.

Alla de frågor som gäller i fredstid kommer att behålla hela sin betydelse i tider av krig, men kommer att uttryckas mycket tydligare. För det första kommer utsugningen av kolonierna att intensifieras avsevärt. Metropolerna kommer inte bara att hämta hem livsmedel och råvaror från kolonierna, utan kommer också att mobilisera enorma mängder av slavar från kolonierna för att offras på härskarnas slagfält. Samtidigt kommer bourgeoisin i kolonierna att ha näsan djupt ner i tråget med krigsbeställningar, och de kommer naturligtvis att avsäga sig allt motstånd i namn av patriotism och profiter. Gandhi röjer redan vägen för en sådan politik. Dessa herrar kommer ständigt att trumma fram: "Vi måste vänta tålmodigt tills kriget är slut – då kommer London att belöna oss för den hjälp vi har givit dem." Men i själva verket kommer imperialisterna att fördubbla och tredubbla utsugningen av arbetarna både hemma och särskilt i kolonierna, för att återuppbygga landet efter krigets ödeläggelse och förödelse. Under dessa omständigheter kan det inte ens bli tal om nya samhällsreformer i metropolerna eller friheter i kolonierna. Dubbla slavkedjor – sådan kommer den oundvikliga konsekvensen av kriget att bli om Indiens massor följer Gandhis, stalinisternas eller deras vänners politik.

Men istället för fördubblat slaveri kan kriget tvärtom ge Indien och andra kolonier fullständig frihet: förutsättningen är en riktig revolutionär politik. Redan från början måste det indiska folket skilja sitt öde från den brittiska imperialismens. Förtryckarna och de förtryckta står på olika sidor av skyttegravarna. Ingen som helst hjälp till slavägarna! Tvärtom måste de enorma svårigheter som kommer att följa på kriget utnyttjas för att utdela ett dödligt slag mot de härskande klasserna. Så borde förtryckta klasser och folk i alla länder handla, oavsett om herrar imperialister bär demokratiska eller fascistiska masker.

För att genomföra en sådan politik krävs det ett *revolutionärt parti* med sin grund i proletariats förtrupp. Det existerar inte något sådant parti i Indien ännu. Fjärde internationalen erbjuder sitt program åt detta parti, sina erfarenheter, sitt samarbete. Grunden för ett sådant parti är: fullständigt oberoende från den imperialistiska demokratin, fullständigt oberoende från Andra

---

¹Erfarenheterna från den kinesiska revolutionen 1925-27 är av omedelbar betydelse för Indien. Jag rekommenderar hjärtligt Harold Isaacs utomordentliga bok **The Tragedy of the Chinese Revolution** för revolutionärer i Indien. - Trotskijs anmärkning.

Revolutionerna i **Tyskland** och **Österrike** i slutet av Första världskriget hindrades och besegrades genom att socialdemokratin gick i allians med de delar av borgarklassen som var beredda att ersätta monarkierna med borgerligt-demokratiska regimer. **Den kinesiska revolutionen** 1925-27 dränktes i blod eftersom de kinesiska kommunisterna, på order från Moskva, anslöt sig till det borgerligt-nationalistiska Guomindang under ledning av Chiang Kai-shek. Kommunisterna underordnade revolutionens intressen under Guomindang, som inte hade för avsikt att gå med på några samhällsomvandlingar i Kina. Trotskij syftar på första upplagan av Isaacs bok.

och Tredje internationalerna, och fullständigt oberoende från den nationella indiska bourgeoisie.

I ett antal koloniala och halvkoloniala länder har Fjärde internationalen redan sektioner, och de gör stora framsteg. Främst av dessa är utan tvivel vår sektion i franska Indokina, som för en oförsonlig kamp mot den franska imperialismen och "Folkfronts"-myterna. "De stalinistiska ledarna", står det i Saigonarbetarnas tidning *La Lutte* (Kampen) från 7 april 1939, "har tagit ytterligare ett steg på förräderiets väg. De har kastat av sig sin revolutionära mask och har blivit förkämpar för imperialismen och talar öppet mot de förtryckta koloniala folkens befrielse." Tack vare sin djärva revolutionära politik har proletärerna i Saigon, medlemmar i Fjärde internationalen, kunnat notera en lysande seger över blocket mellan regeringspartiet och stalinisterna under valen till det koloniala rådet som hölls i april i år.

Samma politik borde de avancerade arbetarna i det brittiska Indien föra. Vi måste förkasta alla falska förhoppningar och avvisa alla falska vänner. Vi kan bara fästa vårt hopp till oss själva, våra egna revolutionära krafter. Kampen för nationellt oberoende, för en oberoende indisk republik, hänger oupplösligt samman med jordbruksrevolutionen, med en nationalisering av banker och storföretag, med ett antal ekonomiska åtgärder som siktar till att höja landets levnadsstandard och göra de arbetande massorna till herrar översitt eget öde. Bara proletariatet i förbund med bönderna är förmögna att genomföra dessa uppgifter.

I början kommer det revolutionära partiet tveklöst att utgöra en liten minoritet. Men till skillnad från de andra partierna kan det klart förklara situationen och oförskräckt gå framåt mot sitt stora mål. Man måste upprätta arbetargrupper under Fjärde internationalens fana i alla industricentra och städer. Bara intellektuella som fullständigt har kommit över till proletariatets sida kan släppas in i dessa grupper. Revolutionära arbetarmarxister är helt främmande för sekteristisk självupptagenhet, och måste aktivt delta i fackföreningarnas, bildningsförbundens och Socialistiska kongresspartiets¹ arbete och överhuvudtaget i alla massorganisationer. Överallt kommer de att utgöra den yttersta vänstern, överallt ska de utgöra exempel på mod i handling, överallt ska de på ett tålmodigt och kamratligt sätt förklara sitt program för arbetare, bönder och revolutionära intellektuella. De annalkande händelserna kommer att hjälpa de indiska bolsjevik-leninisterna, och visa massorna att deras väg är den rätta. Partiet kommer att växa snabbt och härdas i kamp. Tillåt mig uttrycka min fasta förhoppning om att den revolutionära kampen för Indiens befrielse kommer att utvecklas under Fjärde internationalens fana.

Med de varmaste revolutionära hälsningar,

Leo Trotskij

(Översättning Kenth-Åke Andersson (ur "Den permanenta revolutionens epok", s 221-26).
Kompletterad jan -09, av Göran Källqvist.)

---

¹**Socialistiska kongresspartiet** var Kongresspartiets (senare kallat Indiska Nationalkongressen) vänsterflygel. Kongresspartiet var en nationalistisk rörelse under ledning av Mohandas Gandhi. Vid den här tiden leddes Socialistiska kongresspartiet av Jawaharlal Nehru och Subhas Chandra Bose.